

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Irracionális ellenállás**

1. Az emberi reflex érintése

Téli-Eszter

A pihenőidő éles fémszirénája azonnal megszakította a rövid szünetet. Alinda combja még mindig görcsösen rángatózott a hirtelen átvett extra terheléstől, de a wattmérő kilengő mutatója lassan visszatért a zöld sávba. Az Őrszem fagyos, kék optikai lencséje még egy utolsó szigorú pásztázást végzett a szektor felett, mielőtt továbbfordult volna a pódium mentén.

A nagymama remegő kézzel nyúlt át a fülkék közötti korlát felett, de ujjai épp csak elérték Alinda ruhájának vizes szélét.

- Nem szabadott volna... - suttogta a sötétben, hangjában tehetetlen rettegés rezgett. -

A saját erődet kell őrizned, ha életben akarsz maradni.

- Nem hagyhattam - vágta rá Alinda halkan, szaggatottan. A tenyerén széthasadt a bőr, a sós izzadság marta a nyílt sebet.

Pár méterrel odébb János-g534 mozdulatlanul állt a harmincnégyes állvány mellett. A fiú arca sárgás volt a párologtató fényében, de a tekintete Alindára szegeződött. Nem mozdulhatott felé, nem nyújthatott kezet, mert a kolónia törvényei szerint minden felesleges gesztus anomáliának számított. A szemeiből mégis gátlástalanul áradt a riadt, mély ragaszkodás.

Alinda visszanézett rá, és a csarnok nehéz, ózonszagú csendjében megértette: a gépek sosem tudnának félni a másikért. Ez az egyetlen rejtett menedék maradt, ami megkülönböztette őket a falakból kiálló rozsdás láncoktól.

2. Irracionális ellenállás

kis Ferenc

A zöld LED nyugtató, gépi fénye lassanként visszahozta a tizenkettes pad lakóinak szívverését a megszokott, kolónia-kompatibilis ritmusra. Az Őrszem fémes léptei végleg elhaltak a hatos szektor felé vezető folyosó zúgásában. János-g534 a szomszédos hajtókaron eddig úgy tett, mint aki kizárólag a saját kilowattjaival van elfoglalva, de amint a vörös optika eltűnt a gőzben, a tizenhármass pad felől egy óvatos, elfojtott köhögés hallatszott.

János megszegte a Kolóniai Etetési és Munkarendszabályzat vonatkozó cikkelyét: ahelyett, hogy a tengelyt bámulta volna, Alindára nézett. Ráadásul nem a szokásos, éhség szülte üveges tekintettel, hanem azzal a teljesen irracionális, kalóriapazarló aggodalommal, amit a régebbi mesékben szerelemnek neveztek.

- Bírjátok? - suttogta János, miközben a bal bokaízülete ritmikusan kattogott a túlterhelt láncon. - Átdobhatok egy kis ellenállást a tizenhármásra... ha nem veszi észre a hálózat.

- Ne hülyéskedj, János - sziszegte Alinda szaggatottan, miközben a vádlija görcsösen megfeszült a vason. - Ha lecsökken a wattod, mindkettőnket átirányítanak a lencsefejtőbe. Aztán majd ott lehetsz lovagias!

A nagymama halkán felnevetett, bár a hangja inkább hasonlított egy száraz csapágy csikorgásához.

- Látod, lányom? - zihálta az öregasszony, szorosan markolva a kopott fogantyút. - Ez az. Nem az acél meg a zöld lámpák. Az ember ott kezdődik, ahol a marhaság. Amikor valaki plusz pedálozást vállal egy másikért, pedig a számtan szerint éhen kéne döglenie miatta.

János egy gyors, ügyetlen mosollyal próbálta leplezni a zavarát, miközben izzadtságcsepp gurult le a számozott pamutpólóján. Ebben a nyirkos teremben, a gépzsír és a tápmassza szagában az efféle irracionális hülyeség volt az egyetlen dolog, amit az őrszemek még nem tudtak kalibrálni.